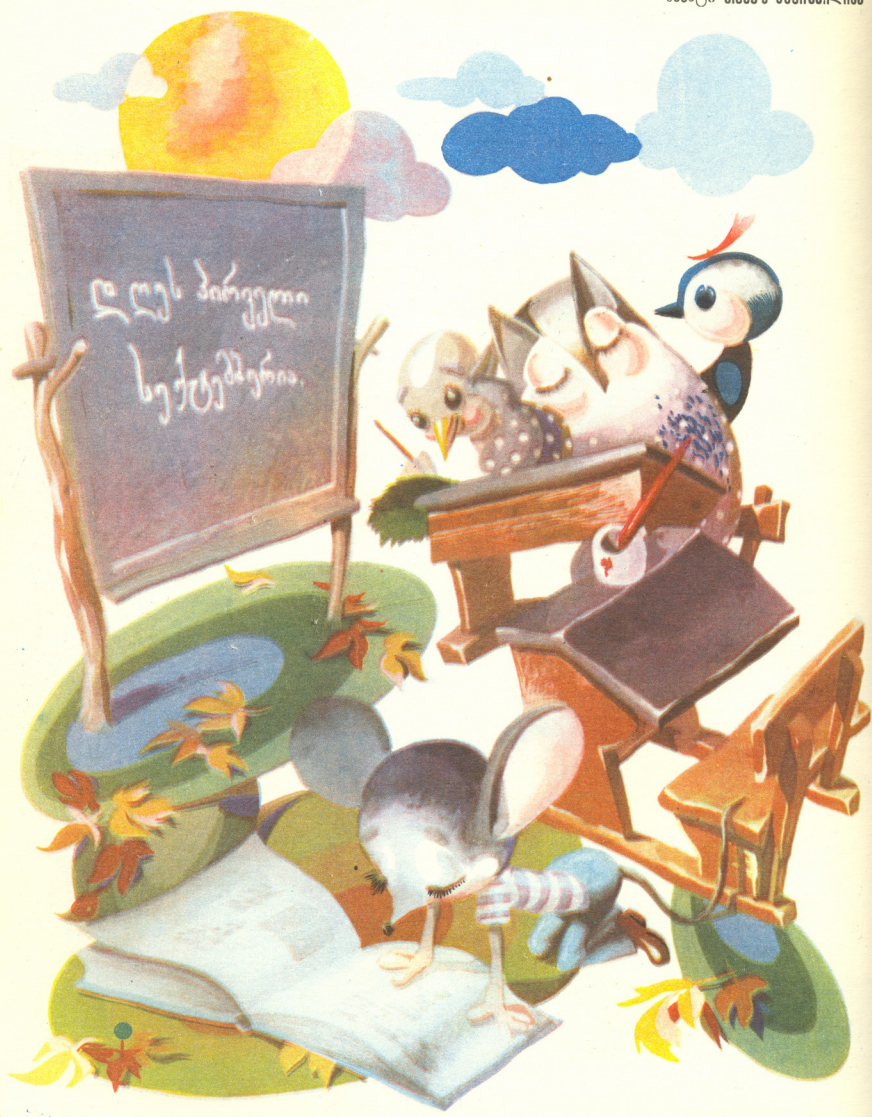

572
1971

1971 ՆՅԻՆԵՆԵՆԿՈՆ ՈՂ

ԻՆՏԵՆՏ

გიორგი შეთაქაური

კუ

სწავლა უკვე დაიწყო, —
ზარმა დაიწვრიალა:
კუმ კი გაკვეთილებზე
დღესაც დაიგვიანა!

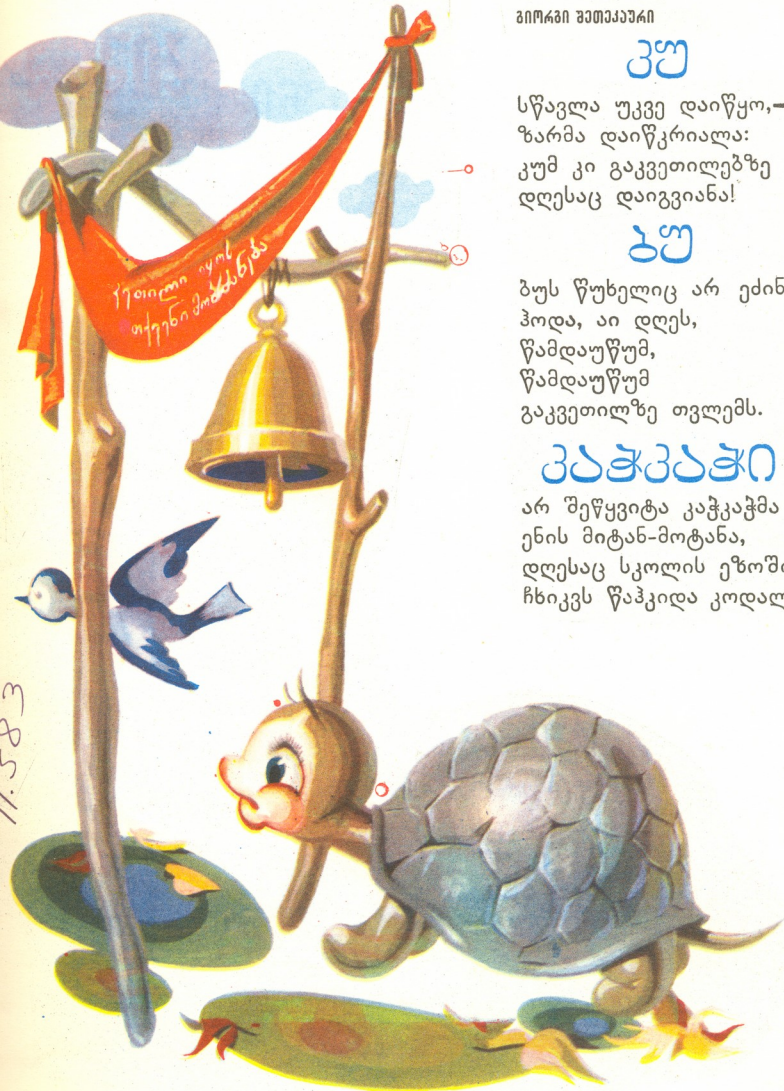
პუ

ბუს წუხელიც არ ეძინა,
ჰოდა, აი დღეს,
წამდაუწუმ,
წამდაუწუმ
გაკვეთილზე თვლემს.

კატკატკი

არ შეწყვიტა კატკატკმა
ენის მიტან-მოტანა,
დღესაც სკოლის ეზოში
ჩხიკვს წაჰკიდა კოდალა.

11.583

ჩვენი ქვეყნის ქალ-ვაჟები

ალიო შიჩხულაძე

ხან მიდამოს ედებიან
განახლების გრიგადებად,
ხან ბალებში ენთებიან,
გობგობებენ იქ აღებად,
დიდ სამშობლოს ეზრდებიან
გმირებად და გმირ-ქალებად!

სადაც შრომის კერებია,—
ანთებულა ცა აღმურით,
ქარხნებს აულერებია
ყელი, როგორც საღამური,
შრომა აუშლერებიათ
საგმირო და საამური!

ხან ჰაერში დაჰქოლავენ,
არ აშინებთ ქარ-წვიმები,
მტრებს ტყვიებით ჩაჰქოლავენ,
ძირს დასცემენ აწვილებით,
შორს დევნიან ყვავ-ყორანებს
ჭანგმაგარი არწივები!

სადაც საზღვრის პირებია,
დგანან გულმკერდ გაკაყებით,
ხმლებიც აულირებიათ,
კაშკაშებენ ქარქაშები,
ღენინური გმირებია
ჩვენი ქვეყნის ქალ-ვაჟები!

**ჩვენო პავარა
მეგობარო!**

კომკავშირელი ოქტომბრე-
ლის უფროსი მეგობარია.
გაზა ხანი და შენც კომკავ-
შირელი განდები...

ამისათვის კი კარგად უნდა
ისწავლო, უნდა იყო ბეჯითი
და მუყაითი; კეთილი და მარ-
თალი; მამაცი და უშიშარი;—
ისეთი, როგორც აწინან შენი
უფროსი მეგობრები — კომკავ-
შირელები.

წუნია

უპაიანი ბარათი

გაიცანით, ბავშვებო,
 ჩვენი ავთო წუნია;
 ყველაფერზე იძახის:
 — რანაირი სუნი აქვს?!
 ერთხელ დედამ სადილად
 გააკეთა საცივი...
 სუფრის თავში წუნია
 დაჯდა დიდი კაცივით.
 დაჯდა, მაგრამ რატომღაც
 აწორიალდა წუნია:
 — რანაირი გემო აქვს?
 რანაირი სუნი აქვს?
 ჩქარა კვერცხი შემიწვი,—
 მთლად შეყარა ქალაქი,—
 ცოტა ზეთი მოასხი,
 ცოტა—ერბო-კარაქი.
 აუსრულა წადილი
 დედამ ავთო წუნისას...
 ავთო მინც იძახის:
 — რანაირი სუნი აქვს?!
 კომპოტი და კისელი
 მოუტანეს წუნისას.

ის კი ისევ იძახის:
 — სუნი აქვს და სუნი აქვს!—
 შემოვარდა მეზობლის
 თმაქოჩორა ბიჭუნა,
 კვერცხიც არ დაიწუნა,
 ხორციც არ დაიწუნა.
 შემოვარდა მეზობლის
 წითელკაბა თამუნა,
 ვაშლიც ჭამა,
 მურაბაც,
 ქადაც შეახრამუნა...
 ვაი, რა ჰქნას წუნიაში?!
 სად წავიდეს წუნია?!
 ახლა მიხვდა წუნია,—
 კვერცხს რომ კვერცხის სუნი აქვს,
 ხორცს რომ ხორცის სუნი აქვს,
 ქადას—ქადას სუნი აქვს...
 აღარავინ აძალღბს:
 — მოდი, ჭამე, წუნია!

ურჩხული

იარკო მანაშაძე

ნახატები რეჟისორი ს. მანაშაძის

კარი ფრთხილად გაიღო, ოთახში პატარა დათო შემოიპარა, ხელში პლასტიკის ხმალი და ფარი ეჭირა. შემოვიდა, იქვე კუთხეში დადგა და თავი ჩაქინდრა. სულ ერთიანად სველი იყო, წყალი წურწურით გასდიოდა, იატაკზე გუბე დადგა.

გალუმბაულ წიწილას ჰგავდა.

— ეგ რა მოგსვლია, შვილო!— შეიცხადა დედამ და ხელი ლოყაზე იტაცა, — ვინ დაგასველა ასე უღმერთოდ?

— ურჩხულმა...

— რას ამბობ, შვილო, სად იყო ურჩხული?— გაეღიმა დედას.

— ეზოში... ტატოს ბალის სარწყავი შლანგი ეჭირა, წყალს გვასხამდა, დარბოდა და იძახდა: ურჩხული ვარ, ურჩხული, ცხრათავიანიო!

— მერე?

— ყველა დასველა, ბავშვები წივილ-კივილით მიმოიფანტნენ. გაშმაგებული ურჩხული ხანხალით დადიოდა და პირიდან გესლს ანთხევდა.

დედა მიუხვდა შვილს და ბოლომდე მოუსმინა. დათო ყვებოდა და ყვებოდა:

— ურჩხულს ცხრა თავი ჰქონდა, გრძელი კული, გასისხლიანებული პირი... ღრიღგებდა, დახტოდა და ყველას შექმით ემუქრებოდა... მერაბს გამოეკიდა, თუ ბიჭი ხარ, გამიმკლავდიო...

— მერე, მერე?—

დაინტერესდა დედა.

— მერაბი ურჩხულს შეეგბა, მაგრამ ურჩხულმა დაჯაბნა, შადრევანივით მიუშვა გესლი. მერაბი თავქუდმოგლეჯილი გაიქცა, თავს უშველა. ურჩხული უფრო მეტად გახელდა, ხარხარებდა და, ესეც თქვენ, ესეც თქვენაო!— იძახდა. ახლა ჯარჯო შეეგბა, თავი დალუნა, ხელები წინ გაიშვირა და ის იყო, მიწვდა კიდევ, მაგრამ ურჩხულმა ახალი ფანდი იხმარა და გულადმა ჯარჯომ უკანვე მოკურცხლა.

დედა იღგა და შვილს ღიმილით უსმენდა. დათოს თვალები ხან გაუბრწყინდებოდა, ხან

ნაც თავს მოწყენით ჩაღუნავდა ხოლმე, განსაკუთრებით მაშინ, როცა ამბობდა, ჩემი მეგობრები ურჩხულმა დაჯაბნაო.

— მზია, თამრიკო, მარინე და მაკა იღვანენ და იძახდნენ: აბა, ვინა გულადი, ვინ შევებ-მება ურჩხულსო!—დათომ თავი ჩაღუნა.

— მერე?—ჰკითხა დედამ,—ნუთუ არავინ იყო გულადი?!

დათომ მკვირცხლად ასწია თავი, დედას თვალები შეანათა, ფარ-ხმალი მოიმარჯვა და დაიწყო:

— ურჩხული გოგოებს გამოეკიდა, მათმა წივილ-კივილმა იქაურობა გააყრუა. მეტის მოთმენა აღარ შეიძლებოდა, ავიღე ფარი და

ხმალი, მოვახტი ჩემს რაშს და ურჩხულს შევ-ძახე: ჩემი მეგობრების დაჩაგვრას არ შეგარ-ჩენ, მოდი, გავსწორდეთ-მეთქი.

ჯიქურ მივაგდე ცხენი. ფარს ვიფარებდი და ხმაღს ვუქნევდი. ურჩხული არ შედრკა, ხარხართა და ხტუნვა-ხტუნვით ცეცხლსა და გესღს მაფრქვევდა. მოვკვეთე ერთი თავი, მეორე, მესამე... ხმალი გამეტებით დაეცხე, ყველა თავი დავაყრევი. ურჩხული მიწაზე დაეცა და სული განუტევა...—დათომ თავი დახარა, ქსიტინით ცხვირი მოიწმინდა და ხმადაბლა დაუმატა:—ტატომ შლანგი გადააგდო და შინ ატირებული გაიქცა.

საქანელა

გიორგი ჯინჭარაძე

მამამ პაატასა და მაიკოს საქანელა უყვიდა. პაატა ოთხი წლისაც არ არის, მაიკო საცაა შვიდის გახდება.

მამამ ბავშვები ბალში გაიყვანა, იქ ხის ტოტზე ჩამოაბა საქანელა და ხან პაატას აქანებებდა, ხან—მაიკოს.

დაიღადა მამა, ბავშვებს კი საქანელა გაუტკბათ და ქანაობის საღერღელი ახლა აეშაღათ.

— აწი, თქვენ თვითონ იქანავეთ!—დაუბარა მამამ შვილებს და შინ შვიგადა.

პაატა საქანელას წაეტანა, მაგრამ მაიკომ არ დაანება. შვიქნა ერთი ძიძგიღ-ძიძგიღი...

აივანზე დედა გადმოდგა და ორივე დატუქსა, მერე მაიკოს უთხრა:

— მაიკო, ჯერ პაატა დასვი და ორმოცდაათ-ჯერ გააქან-გამოაქანე, მერე შენც ამდენჯერვე იქანავე და ჩხუბიც აღარ მოგოვათ. - -

მაიკო პირველი შეხტა საქანელაზე და ორმოც-დაათჯერ გაქანდა და გამოქანდა.

დადგა პაატას ჯერიც.

— ერთი,—თქვა მაიკომ და ძმა გააქანა.—

ორი, სამი, ოთხი, ხუთი, ექვსი, შვიდი,—აქა-
ნაგებდა დაიკო პაატას,—რვა, ცხრა, ათი, თერთ-
მეტი, თორმეტი, ცამეტი, თოთხმეტი, ჩვიდმე-
ტი, ოცდახუთი, ოცდათხუთმეტი, ორმოცდახუ-
თი და ორმოცდაათი,—ჩაათავა მაიკომ...—ორ-
მოცდაათამდე ხომ გაქანავე, ახლა ჩემი ჯგერია,
ჩამოდი!..

პაატამ არ იცოდა, რომ დაიკო ატყუებდა. ის
ხომ თხუთმეტამდეც ძლივს ითვლიდა...

პაატამ მორჩილად დაუთმო დას საქანელა.

ზაპარია შარაზადიშვილი

ნინო

ჭირვეულობს ნინო,
არ სურს დაიძინოს,
ხომ არ უნდა ნინოს,
დედას აწუწინოს?!

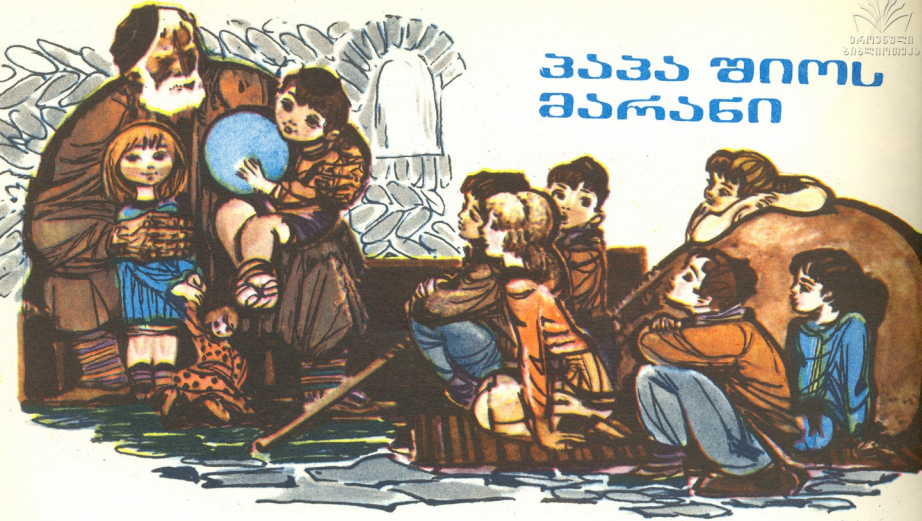
თუ არ უნდა ნინოს,
უკლას კვაწუწინოს,
დროზე უნდა დაწვეს,
ტკბილად დაიძინოს.

მისკაპანა

ვთამაშობდი ასშათთან—
ასკინკილა... კინკილა...
მხარი გავეკარ შემთხვევით,
წაიქცა და იკივლა.

სასიათი შტირალა
ასმათს დაჭევა აკუნდიან,
არაფერი სტეენია,
ნეტავი რას აკივლდა...

პაპა ზიოს მარანი

სოხბის ბუდე

პრიგოლ ნოჰაძე

— გუშინ მე და მამაჩემმა სოხბის ბუდე ვნახეთ, შიგ კვერცხები იყო.—თქვა ვასომ.
 — სტყუი, სოხობს სოფელში რა უნდა!—შეედავა გივი.
 — სოხობი ტყეში ცხოვრობს.—დაუმატა თემურმა.

— ტყეში კი არა,—მინდორში,—შეუსწორა სოსომ.
 — შიო პაპამ ყმაწვილებს დაუძახა და უთხრა:
 — ჩემო ბატარებო, აი, ამ მორზე დასხედით და ახლავე გავივებთ, ვასომ მართლა ნანა თუ არა სოხბის ბუდე.

— რამდენი კვერცხი იღო ბუდეში?—მოუბ-
რუნდა ვასოს.
— ცამეტი.
— რა ფერისა იყო ის კვერცხები?
— ნაცრისფერი.
— მართალია, ბავშვებო, ვასოს მართლა უნა-
ხავს ხოხობის ბუდე. ხოხობი ბუდეს ჯეჯილში, ან
შამზნარში იკეთებს, მტაცებელმა ფრინველებმა
ან ცხოველებმა რომ ვერ შეამჩნიონ. მისი კვერ-
ცხები მონაცრისფერია. ასე რომ არ იყოს, ის
მსუნაგები ხომ აღვილად მიაგნებდნენ და შე-
ჭამდნენ კვერცხებს.

— შიო პაპაე, ხოხობის კვერცხი იჭმება? —
იკითხა თემურმა.
— როგორ არა, ხოხობისა ხორციც გემრიელია
და კვერცხიც.
— ვასიკო, აბა, წაგვიყვანე, გვაჩვენე შენი
ხოხობის ბუდე, წამოვიღოთ კვერცხები, მოვტა-
ფოთ და ვჭამოთ,—უთხრა გიამ.
— არა, შეილო,—თქვა შიო პაპამ,—ხოხობი
ულამაზესი ფრინველია, ჩვენი ბუნების მშვენიე-
ბაა; იმ ცამეტი კვერცხიდან ცამეტი ხოხობი
გაიზრდება.

ნახატები ვახჟან გულისაშვილისა

მზე და წვიმა

მარი აბრამიშვილი

თითქოს ვიღაცა თეთრ თუთას ბერტყავს,
ისე მოცვივა მაღლიდან სეტყვა.

ყინვის კენჭებით გაივსო ეზო,
ხარხარებს წვიმა: ვაჯოზე მზესო!

მაგრამ მზე ისევ გამოჩნდა ხელად
და გადაეკრა ცას ცისარტყელა.

გუზსა და ჩქვივს

ეს კარგად იცოდა პატარა მურწამ და მუ-
დამ ფრთხილობდა. ჭიას პირს არ დააკარებ-
და, მხოლოდ დასუნავდა, სიამოვნებისაგან
თვალღებს მიბნედავდა, წერწყეს ჩაყლაპავდა
და... სწრაფად გაშორდებოდა.

ეს კიდევ არაფერი!

ყოველ მორევში, ყოველი ჭვის უკან უარე-
სი განსაცდელი მოელოდა პატარა მურწას.
მერე და, რა ბასრი კბილები ჰქონდა მის
დაუძინებელ მტერს—ვეება კალმახს! ვინც ამ
გაუმადლარ მტაცებელს არ იცნობდა, ის
უთუოდ მოიხიბლებოდა მის ვერცხლისფერ
სხეულზე ძვირფასი თვლებივით მოზნეული
წითელი წინწკლების სილამაზით; მოიხიბლე-
ბოდა და იმეჯ წაშს მისი მსხვერპლი ხდებო-
და. ერთ საბრალო ფარფატა პეპელასაც
ხომ ასე დაემართა: წყლიდან ამომხტარ და-
წინწკლოვ კალმახს თვალი მოჰკრა და ყვა-
ვილი ფონა; მისი სილამაზით დაბრმავებუ-
ლი დაეშვა წყალზე, დაეშვა და... ვეღარ
აფრინდა.

ესეც კარგად ახსოვდა პატარა მურწას.
უცნობ მორევს რომ წააწყდებოდა, სიფრ-
თხილღს თავი არა სტკივავო, დიდხანს ზვე-
რავდა მიდამოს, მტერი ხომ არისად არის
ახლომახლოს ჩასაფრებულყო.

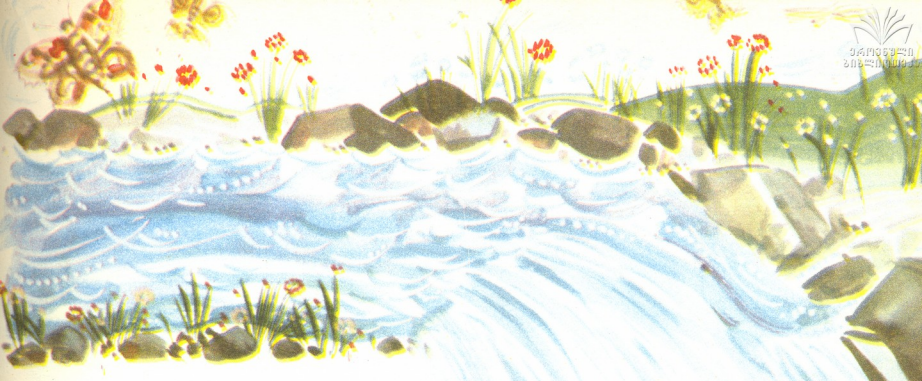

ღაპით ჯაპახიშვილი ნახატები თინათი სასონაძისა

მთის ლამაზ და დაუდგრომელ მდინარეში
ცხოვრობდა ერთი პატარა მურწა. მდინარე
იყო მისი სახლი და კარი. მდინარე აჭმევდა
და ასმევდა. მდინარე იფარავდა გარემუ და
შინაური მტრისაგან. მტერი კი ბევრი ჰყავდა
პატარა მურწას.

ყოველ დილას მდინარის ნაპირს ერთი მე-
თევზე მოადგებოდა ხოლომე, მსუქან ჭიაცყე-
ლას ანკესზე ეშმაკურად წამოაგებდა და
წყალში გადაავდებდა.

ჰო, რა მადის აღმძვრელად იკლავებოდა
კამკამა წყალში ზორბა ჭიაცყელა! მაგრამ...
ვაი მას, ვისაც სული წასძლევა და ამ გემ-
რიელ ლუკმას პირს წაატანდა: მსუნაგი წამს-
ვე ანკესზე წამოეგებოდა და ვეღარაფერი
უშვებოდა.

ერთი სიტყვით, პატარა მურწას დამკერძი ჯერჯერობით არავინ ჩანდა.

ღრო გადიოდა... ერთხელ თვით კალმახი გახდა საკუთარი სიხარბის მსხვერპლი: ცთუნებამ სძლია, ჭიაყელას პირი წაავლო და... კარგად მოგვსენებათ, რა ბედიც ეწვოდა ამის შემდეგ: მეთევზის ტაფაზე საამური შიშხინით დაამთავრა თავისი სიცოცხლე. არც იმ მეთევზეს დაადგა უკეთესი დღე: ცივ წყალში ტოპვისაგან ჯერ ფეხები დაეკრუნხა, მერე წელკავი დაეტაკა, ლოგინად ჩავარდა და თევზაობას სამულამოდ დამშვიდობა.

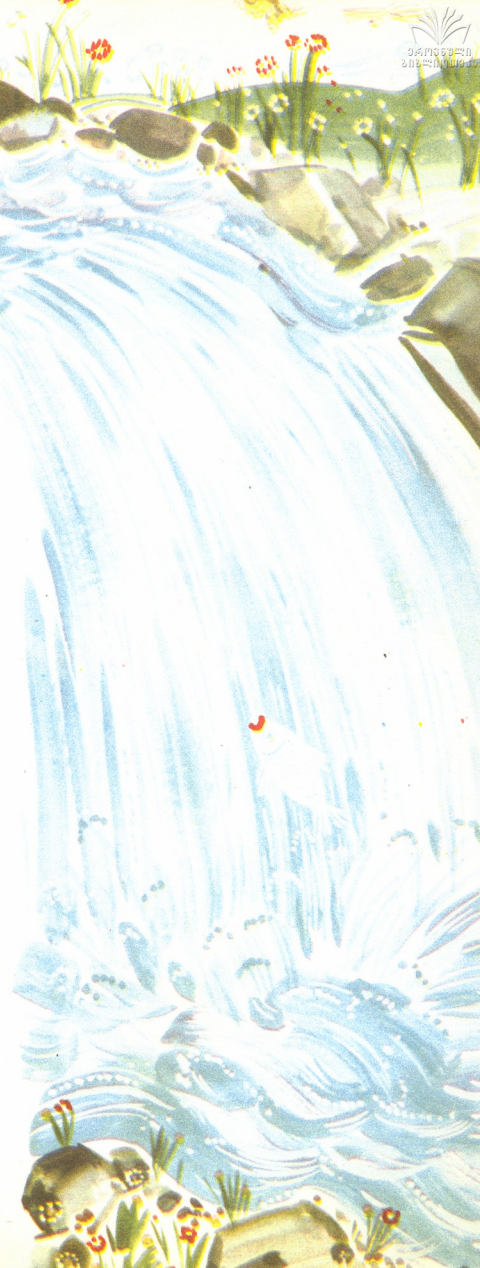
თითქოს აღარაფერი აკლდა პატარა მურწას ბედნიერებას, აღარც სანატრელი ჰქონდა რამე, მაგრამ, აბა, ნატვრა განა ვინმეს შემოელევა?!

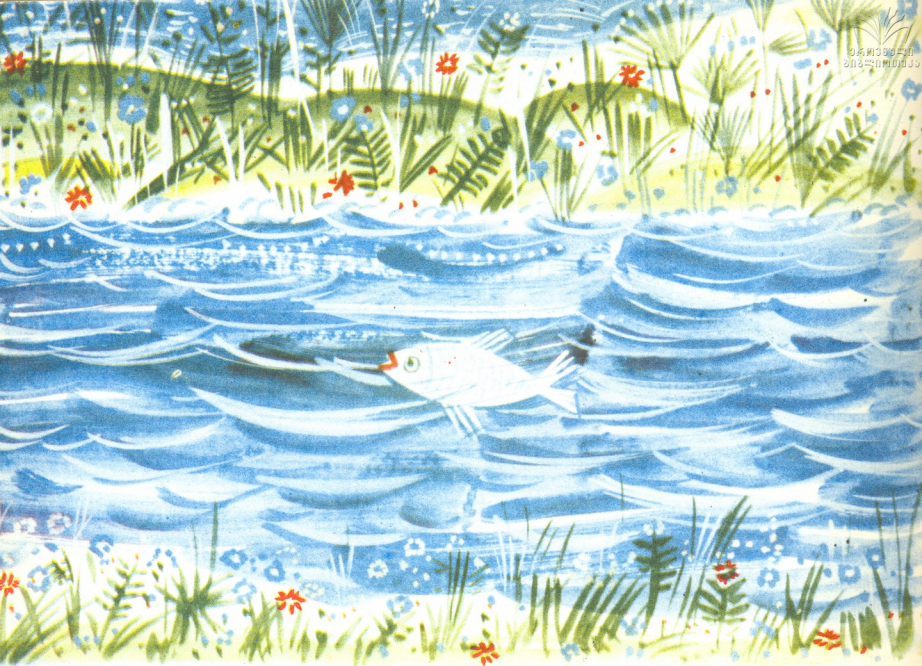
იყო ერთი რამ, მოსვენებას რომ არ აღეგნა ყოჩად მურწას,—ეს იყო ჩანჩქერი.

ქუხილით ვარდებოდა მაღალი კლდიდან წყალი და, ლოდებზე ბროლივით იმსხვრეოდა. ჰაერში გაფანტული ნაწიხურეები პატარა პატარა ცისარტყელებად ელავდნენ მზეზე და მნახველის თვალს აჯადოებდნენ.

ვინ დასთვლის, რამდენჯერ უცდია ჩანჩქერში ასვლა, რამდენი უწვალია, მაგრამ ამაოდ. შუამდე ძლივს ააღწევდა ვაი-ვაგლახით, იფართქალებდა, იფართქალებდა და, ღონემიხილი, ისევ დაღმა დაჰყვებოდა წყალს.

რა იყო ამ ჩანჩქერს ზემოთ, არავინ იცოდა.

ნუთუ მურწას ვერასოდეს უნდა ენახა ის ზღაპრული ქვეყანა, სადაც მთები მარადიული თოვლის გვირგვინებით არიან შემკულნი, მინდვრები—ზურმუხტისფერი ბალახითა და ჭრელი ყვავილებით. ყვავილებზე ლამაზლამაზი პებლები სხედან, ლურჯ ცაზე—ბამბასავით ფაფუკი ღრუბლები; ყოველი მხრიდან კი ანკარა და ცივი ნაკადულები მორაკრაკებენ და თეთრად აქაფებულ მდინარეს ცქრიალ-ცქრიალით უერთდებიან... ჰო, ასეთი სილამაზის სანახავად ოფლის დაღვრანამდელიად ღირდა და, ჩვენი მურწაც ჩანჩქერთან ჰიდლიშში თავს არა ზოგავდა.

გადიოდა დრო, დღეს დღე მისდევდა, თვეს—თვე, წელს—წელი. მურწა გულს არ იტყებდა. იგი თანდათან იზრდებოდა, ვაჟკაცდებოდა და ძაღლონეც, რა თქმა უნდა, ემატებოდა. თითქმის ბოლომდე ადიოდა უკვე ჩანჩქერში, ცოტაც და, კიდევ გასცდებოდა მას, მაგრამ... ვერ იქნა და ვერ გააღწია...

და აი, ერთხელ, ერთ მშვენიერ დღეს, როდესაც მურწა ისევ და ისევ, ვინ მოსთვლის, უკვე მერამდნედ, ებრძოდა ჩანჩქერს, მურწა თავის საოცნებო მხარეში მოხვდა.

უკან დარჩა ჩანჩქერი, უკან დარჩა კარგად ნაცნობი და უღარდელი, წყნარი ცხოვრება. წინ კი, ამ ლამაზ და ზღაპრულ ქვეყანაში, ვინ იცის, რა მოელოდა ჩვენს ყოჩად მურწას. აქაც გამოჩნდებოდა უთუოდ ხარბი კალმახი, იქნებ ბევრად გაუმადლარიც, ვიდრე იქ, ჩანჩქერის ქვემოთ. აქაც მოიძებნებოდა ვინმე მეთევზე, იქნებ უფრო ცბიერიც კი, ვიდრე—იქ, ჩანჩქერის ქვემოთ...

და მაინც, მაინც ბედნიერად გრძნობდა თავს ჩვენი მურწა, ბედნიერად გრძნობდა თავს, რადგან ერთი დიდი მიზანი მისი ცხოვრებისა ხომ ჩანჩქერის დაძლევა იყო.

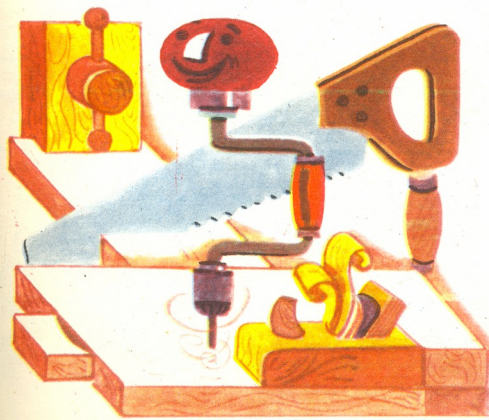
ხალისიანად მიაპობდა იგი აღმა მდინარის ტალღებს, უშიშრად მიიწვედა წინ, სულ წინ და მაღლა, იქით, საიდანაც ახალ-ახალი ჩანჩქერების ქუხილი ისმოდა.

გიორგი ნაკრთული

ნახატი ზურაბ შორაჩიძისა

მამის სათვალე

სათვალე რომ დაიკოსა,
მაკამ უთხრა მაიკოსა:
— ნეტავ ამით როგორ გვხედავს,
უნდა ვკითხვო მამიკოსა.

ღაფგა მღერის

ხერხი ხერხავს,
ბურღი ბურღავს,
შაღაშინი ჟვღის ბუჭნას,
რანდა—რანდავს,
რანდა—რანდავს,
ღაფგა მღერის რადღე-რადღას.

უზან-კიკიშელს სააქჟო

კურკა, ლია, ლომ და კაკლის ხრილა

პანბან პანბან

კურკა, ლეო და ლია გზად მიდიოდნენ. დაი-
ნახეს, ლელა ბებოს ვეება ტოკი ძლივსძლივო-
ბით უჭირავს ხელში და კაკალს უშენს.

— მოდით, ბიჭებო, მივეშველოთ! — თქვა
კურკამ.

კურკა ხეზე ავიდა. დასცხო და დასცხო ტოკი.
წამოვიდა კაკალი, მაგრამ რა წამოვიდა. ისეთი
ბერტყვა გაჩაღდა, თქვენი მოწონებული. ლეომ,
ლიამ და ლელა ბებომ კაკლის შეგროვება დაი-
წყეს.

კურკამ კაკალი სულ დაბერტყა. ლელა ბებომ
ბიჭებს მადლობა გადაუხადა, გაკროლილი კაკ-
ლით ჯიბეები დაუტენა და გაუშვა.

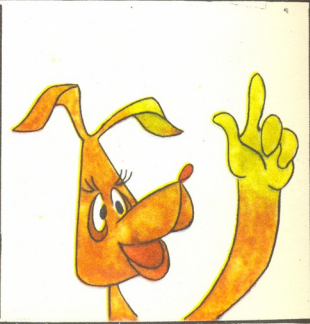
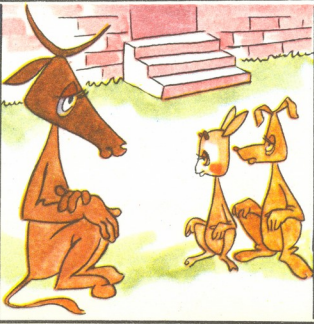
გზაში კურკამ რაღაც მოიფიქრა და ბიჭებს
უთხრა:

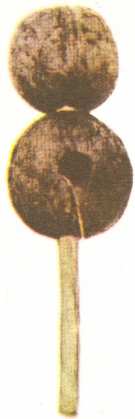
— იცით, ბიჭებო, რა კარგი სათამაშო მოვი-
გონე!

კურკამ აიღო ერთი კაკალი, თავი ჯაყვით გა-
მოუხვრიტა. მეორე კაკალს კი ნახვრეტი თავშიც
გაუკეთა, ბოლოშიც და გვერდშიც. მერე ჩხირი
აიღო, გადაზომა ოთხი გოჯი და გადაჭრა. კარ-
გად გამოაკაოპიტა, გაწმინდა, გაასუფთავა და პირ-
ველი კაკალი ზედ წამოაცვა. კარგად რომ გაი-
კედა, ახლა ჩხირს შუაწელზე სამი ციდა ძაფი
გამოაბა. აიღო მეორე კაკალი, ბოლო ნახვრეტს
თითი მიაფარა, ზედა ნახვრეტში ძაფი ჩაუშვა,

ნახატები თეიმურაზ ფაშარაშვილისა
თემა ლევან ჩანგლაძისა

აუა და კიკი ერთხელ კიკიმ და აუამ ზმუი- ლა ახალ ბინაში მიიპატიეს.

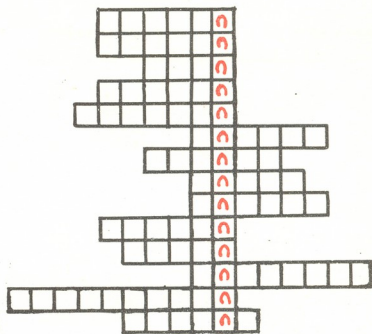
ჩაპხერა და ძაფის ბოლო გვერდით ნახვრეტში რომ გამოვარდა, ამ კაკალზე, თავსა და ბოლო ნახვრეტში კაკლიანი ჩხირი ჩამოაცვა. მოეწონა, რომ ქვედა კაკალი თავისუფლად მოძრაობდა ჩხირზე, ზედა კი სიამელოდ იყო გაქეპილი. ძაფის ბოლოსაც პაწია წკიერი მიაბა, ქვედა კაკალს მარცხენა ხელი მოჰკიდა და მარჯვენა ხელის თითებით ატრიალა ჩხირის ბოლო. ძაფი ჩხირზე რომ დაეხვებოდა, გამოსწია ძაფს და...

— ხრჩი!.. დაიძახა ზედა კაკალმა და, ქვედა კაკალზე დატრიალდა მარჯვნიდან მარცხნივ, ძაფი იქით გადაეხვებოდა და ახლა ხელახლა გამოჰკრა. კაკალი პირიქით მობრუნდა და ძაფიც გაიყოლა. რაც უფრო ჩქარა ამოძრავებდა ხელს, მით

უფრო ხშირად ისმოდა:—ხრჩრ, ხრჩი!.. ხრჩი!
ბიჭებმა ტაში შემოჰკრეს:
— რა კარგია, მაგისთანა ჩვენც გავაქეთებთო!

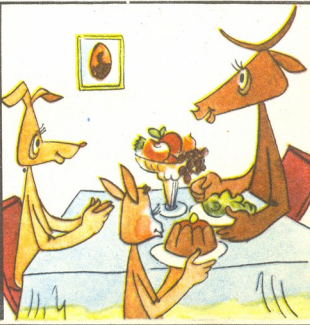
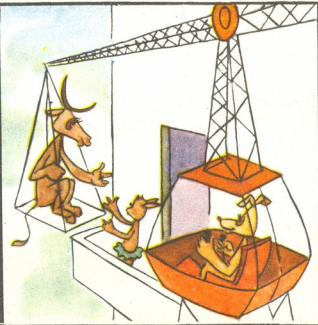
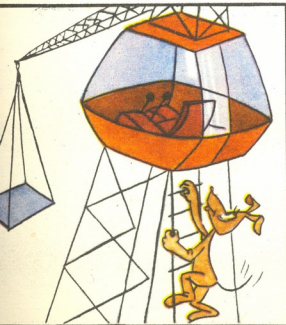
თაქსაჯები

ცარიელი უჯრედები შეავსეთ ხეების სახელებით.

შეადგინა სიღნაღის რაიონის სოფ. ვაჭირის საშ. სკოლის მოსწავლემ ვა ცერცვაძემ.

მაგრამ... ზმუილა ვერც კიბეზე დალონდნენ.
ვიღა და ვერც ლიფტში შეეტია. ცოტა ხნის ფიქრის შემდეგ...

ქ ს ჳ უ ჴ ც ა რ

ქაჭკაჭი და ყვავი

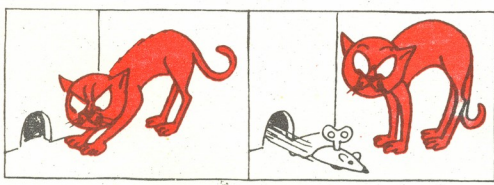
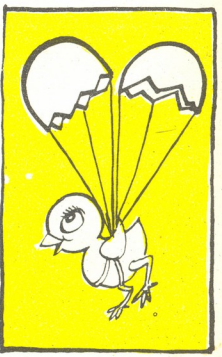
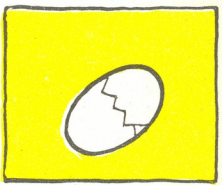
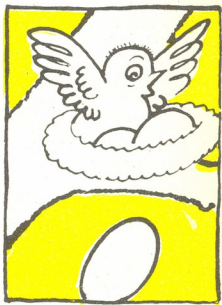
კაჭკაჭმა უთხრა ყვავსაო:
ჩავარდი გულისხმასაო,
კაცი რომ დაიკუზება,
შენთვის აიღებს ქვასაო.

ხალხური

რეზუსი

შეადგინა კ. რუსთავეის მე-18 საშუალო სკოლის მო-
სწავლემ დადი ბენაშვილმა.

თაბარ ჩხიძე

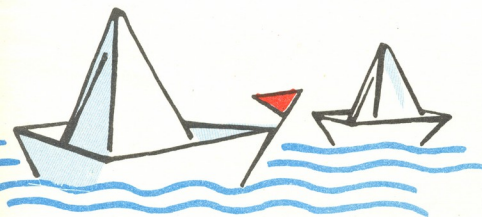
ქრატ-ქრატ

— კრატ — კრატ — კრატ,
ვკრათ, ვკრათ, ვკრათ! —
ქღერის მკრატელი:
— გაანძრეთ სელი!

ზღვა

თბილისის ზღვა ვანსეთ,
სია ტაღლას არსევს,
ჩვენს ქაღალდის ნავებს
ფრთხილად აქანავებს.

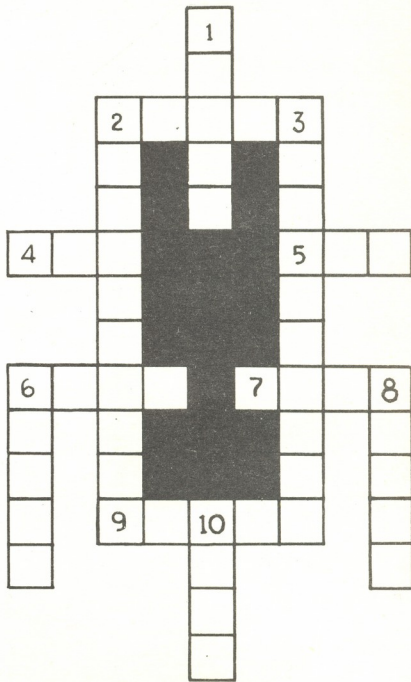

თარაზულა:

2. ბურთივით დამრგვალებული თოვლი. 4. დამღვარი, გაუმდინარი წყალი. 5. წელიწადის დროის ნაწილი. 6. მდინარეზე დასაცურებლად შეკრული შორები. 7. ცხენის ოთხთვალა. 9. სოფელი ქართლში.

ვეულებ:

1. მოსწავლის ნივთი. 2. მოწინააღმდეგის დამარცხება. 3. სასწავლო საგანი. 6. ხის საწოლი. 8. ხე. 10. იალქნის მეორე სახელი.

შეადგინა ქ. თბილისის 55-ე საშუალო სკოლის მეორე კლასის მოსწავლემ აკაკი რუხეციმ.

მთავარი რედაქტორი მუხრან შავაშავაძე

სარედაქციო კოლეგია: ანკარი გომიზვილი, ლილა ირაბი, ჯივალ ლომლა, ჯურაბ ლომიკი, მამბლა მინდლიშვილი, იორაბ ქიშიტიანი (პ/მე მდივანი), შალვა ცხაღამე (სამხ. რედაქტორი), გივი მენაბდე სპ. აღკ. ცე-ისა ღ. დენინის სახელობის ნორჩ პიონერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს უფროსი, უდაბუ ნახატი ჯურაბ შამბრიანი

ტექნოლოგიური ზ. რიშითაძე

მისამართი: რედაქციის, გამომცემლობის, სტამბის — თბილისი, ლენინის, 14. ტელ.: მთ. რედაქტორის — 93-41-30, 93-98-15; პ/მე მდივანი — 93-10-32, 93-98-17; სამხ. რედაქტორის — 93-98-18; განყოფ. — 93-98-19; საბჭოთა — 93-98-16. ვალდებ. ასაწებად 18/V-71 წ., ხელმოწერილია დასაბეჭდად 25/VI-71 წ., ქალაქის ზომი 60x90 სმ. ფონ. ნაბ. ფურც. 2, ტირაჟი 150.500. შეკვ. № 1900. „ღია“ № 9, ნა გრუზინკიმ ვაჩე. ფაი 20 კაბ.

საქ. კვ ცვ-ის
გამომცემლობა
Издательство
ЦК КП Грузии

0158/164

76055

ს ვ ა ვ ი ლ ე ბ ი ს ბ ა ლ ი — ნ ა ბ . მ ა რ ი ნ ე ჯ ი შ კ ა რ ი ა ნ ი ს ა , 5 წ . თ ბ ი ლ ი ს ი .
გ ო გ ო ნ ა — ნ ა ბ . თ ა მ ა რ ბ ა კ რ ა ძ ი ს ა , 7 წ . თ ბ ი ლ ი ს ი .
ნ ა ვ ი — ა მ ლ ი კ ი ა ც ი ა რ ა მ ა ზ ბ ე ლ ი ნ ა შ ვ ი ლ ი ს ა , 6 წ . კ ი ა თ უ რ ა .
ხ ე ვ ს უ რ ი გ ო გ ო ნ ა — ნ ა ბ . მ ა ნ ა ნ ა ჯ ა ნ ა ი შ ვ ი ლ ი ს ა , 4 წ . თ ბ ი ლ ი ს ი .
მ შ ი ა ნ ი ღ ღ ე — ნ ა ბ . ლ ო ლ ა ძ ი ს ა 7 წ . თ ბ ი ლ ი ს ი .
შ ვ ე ღ ღ ი — პ ლ ა ს ტ ი ლ ი ნ ი თ ა მ ა რ ნ ი ო რ ა ძ ი ს ა , 7 წ . თ ბ ი ლ ი ს ი .

